

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - יד' באדר התשע"ח - 1.03.2018

הגליל בתקופת ה"מרד הגדול" | עמוד 6
ד"ר דרור בן יוסף

בלדה לעוזב קיבוץ | עמוד 3
סמדר נהב - האקטיביסטית

שלומי כשלוס עמי | עמוד 12
לזכרו של חיים גורי ז"ל / יעל כרמי

קולאג' תמונת פורים | עמוד 8
ילדי הקיבוץ מחופשים

תוכן עניינים

3 | בלדה לעוזב קיבוץ

סמדר נהב - האקטיביסטית

6 | הגילי במהלך "המרד הגדול"

ד"ר דרור בן יוסף

7 | בטבעת זו

טבעת נדירה נמצאה במחוזותינו

8 | קולאג' תחפושות לפורים

10 | השתלשלות האירועים / יבל ברקאי

10 | מתנות קטנות

מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ

11 | הצלחת ארגונים עסקיים

בועז בש מרץ

11 | מילה טובה

12 | יצירה מקומית

לזכר חיים גורי / יעל כרמי

13 | תרבות ופנאי

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג וטובה חגי

פינת התובנה / בועז בש מרץ

איורים / שבתאי פרידמן

14 | עדכון מהמוזיאון

מירוץ לזכר ארז הרפז

פגישה על מתווה הגז

15 | היה היה

שיר פרידה מחדר האוכל הישן

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם רפי שדמון

נר נשמה מרץ

לאה רובינשטיין 1.3.91

חיים סלע 1.3.93

ראובן (ריו) לביא 1.3.94

אשר בן צבי 1.3.00

סילביה בן חורין 2.3.11

ברכה גיא 5.3.08

שמואל כפרי 5.3.12

עילם מלאכי 6.3.91

מיכאל חרמוני 10.3.66

אברהם נגרי 10.3.11

נפל, נרצח ליד הזורע

גבריאל לאי 11.3.48

נפל, נרצח ליד הזורע

ברנהרד שיפר 11.3.48

טליה אלדור 12.3.99

יהושע צרפתי 13.3.14

ריטה פרוינד 14.3.85

נעמי סגל לוקס 16.3.04

יעקב פרחי 19.3.85

חוה ניקולאי 19.3.99

ארז הרפז 19.3.01

אהוד טל 20.3.90

אסתר לביד 20.3.09

לוי רוזנברג 21.3.83

גדעון שפי 21.3.94

דוד שלח 22.3.08

אדי מרוז 23.3.87

אירית רונן 27.3.07

יצחק נהב 28.3.89

שאול גנוסר 28.3.95

בטי שטרן 28.3.99

גבריאל פלטי 29.23.01

חיים מונצ'ש 30.3.62

נתן שחורי 30.3.07

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור. שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

המערכת: יבל ברקאי, דליה הרפז, שבתאי פרידמן, ארן ריילינגר, ד"ר דרור בן יוסף, בועז בש מרץ, נעה אלבוחר, יוסי שחף, צוות הארכיון, דני נהב, יעל כרמי, ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבראל

טל: 052-3990860

דוא"ל:

bashaar@hazorea.org.il

סמדר נהב - האקטיביסטית / ארן ריילינגר

לחזור לא נקבל אותך... כך בספט' 73, חודש לפני המלחמה עזבתי בלית ברירה את הקיבוץ ועברתי לירושלים, בלי כלום. עבדתי בניקיונות ונרשמתי לאוניברסיטה העברית ללימודי מתמטיקה, פילוסופיה של המדע ומחשבים. בהמשך גם קיבלתי מלגות הצטיינות. אחרי חודש פרצה המלחמה וחזרתי לקיבוץ לחודש וחצי למרות שהתביישתי להראות את עצמי, הרגשתי אשמה. מלחמת יום כיפור זה משהו שממש אי אפשר לגעת בו, כל כך קשה. הדור שלנו לאן שלא הסתכלת נפלו אנשים. מ"צאלה" נהרגו נמרוד מנחם וגדי קליין שהיה ממש קרוב אלי. היינו חברים ב"ב ונשארנו מאד קרובים. שנינו שרתנו בתל נוף, הוא היה שם טייס מסוק והיינו נפגשים בבסיס. זה היה ממש טראומתי. באוניברסיטה חלה ההתקרבות שלי לכל הנושא היהודי ערבי שמלווה אותי עד היום. הדרכת במעונות וככה הכרתי סטודנטים ערבים בני גילי. זו הייתה תקופה מאד פוליטית, נהייתי מאד פעילה והקמנו את קמפוס, קבוצה למעורבות פוליטית סטודנטאית ערבית יהודית וכולם עבדו יחד להגן על זכויות המיעוט. בין הערבים היו חבר'ה שאח"כ נהיו מובילים בחברה הערבית כמו עזמי בשארה וג'מאל זחאלקה. הימין שלט אז באגודת הסטודנטים והיו הרבה התנגשויות ומאורעות מאד חזקים באוניברסיטה ובארץ בכלל, יום האדמה, ביקור סאדאת וכו' והיינו שם קבוצה של אנשים שחוויו הכל יחד. השנים האלה באוניברסיטה באמצע שנות ה-70 ממש עיצבו אותי ונתנו לי הרבה כח להמשך, עד היום. בתקופה הזאת גם הכרתי את נועם (קמינר), אהבת חיי. ראיתי אותו פעם אחת לפני כן כשבא עם נמרוד (מנחם) להזורע אבל לא ממש הכרנו, הם היו יחד בסיירת גולני. בסוף 77 נפגשנו שוב באוניברסיטה ומאז היינו יחד. בשנת 79 סיימתי תואר ראשון והלכתי להיות מורה אבל נועם נשאר באוניברסיטה, היה פעיל מאד בקמפוס ודרכו המשכתי לחוות את מה שקורה שם. בשנת 82 סיימתי תואר שני במחשבים ונכנסתי לתעשיית ההייטק. תמיד עבדתי בסטראטאפים ובכל חברה

סמדר נהב, 66, הבת הצעירה לבית נהב. הורים חנה ומאיר ז"ל. אחיות: תמר (בשן), רוני (כוכבי), נחמה נהב. בקיבוץ הייתה בקבוצת "חבצלת", במוסד "צאלה", יחד עם דורון פלד, גיל מאיר, נועה לביד, ורד צרפתי, שושי חורש, שרה מענית, אבי פרחי, דודי גרנות, נמרוד מנחם ז"ל, תמר פלג ועוד.

סמדר: "תמיד הייתי ילדת קיבוץ טובה, תלמידה טובה, ועדת קבוצה. אהבתי מאד ללמוד, בעיקר תחומים ריאליים, מתמטיקה, פיזיקה, מחשבים. היינו שם שתי בנות בין כל הבנים, נועה לביד ואני. ידעתי גם שאלה יהיו התחומים שלי בעתיד. את עבודת הגמר במוסד עשיתי אצל ברוריה קאופמן שהייתה עוזרת מחקר של אלברט איינשטיין. עבודה במחשבים בשפת תכנות ישנה, ברוריה הייתה לוקחת את זה לבדיקה במכון וייצמן ורק אחרי שבוע קיבלנו תוצאות, ככה היו אז מחשבים. ברוריה הייתה מודל לחיקוי עבורי, הערצתי אותה.

סיימנו את המוסד ב-1970. בצבא רצו שאהיה מ"כית אבל התנגדתי ואז כנקמה שלחו אותי להיות פקידת אפסנאות בתל נוף. שם התחילה הפוליטיזציה שלי כי פתאום גיליתי שיש ישראל אחרת. הייתי במפקדה יחד עם כל הדפוקים, אנשים שלא פגשתי קודם, אפסנאים ושות', אלה היו החברים שלי בצבא. מה שהבנות שם עברו עם המפקדים זה היום בלתי נתפס, פשוט התעללות מינית. היו בנות שנשברו וממש ניסו להתאבד אבל אז לאף אחד לא היה אכפת, הכל היה לגיטימי. כשהייתי מספרת לחבר'ה שלנו מה אני רואה שם במפקדה אנשים לא האמינו לי, הם לא ראו אנשים כאלה סביבם, היה אז נתק מוחלט בין ישראל ה"ראשונה" ל"שנייה". למרות הכל לא רציתי לעבור משם כי הצבא לא עניין אותי, רציתי לסיים ולהמשיך הלאה. בזמן השירות גם לקחתי קורסים בפקולטה לחקלאות ברחובות. פשוט יוצאת מהבסיס ונוסעת לשם, תמיד הייתי מכורה ללימודים.

אחרי הצבא חזרתי לקיבוץ. הייתי מאד אידיאליסטית וראיתי את עתיד בקיבוץ. עבדתי שנה בפלסטופיל ועשיתי הכנה לטכניון. אחרי שנה ביקשתי ללמוד אבל לא אישרו לי כי היה תור וגם אמרו שלא צריך מחשבים. הגעתי עם זה לשיחה וממש התחננתי אבל גם שם לא אישרו. אמרתי שאם לא תהיה ברירה אעזוב, אלמד ואחזור, ואז מישהו נעמד בשיחה ואמר: סמדר יקרה, גם אם תרצי

באוניברסיטה לדעות קדומות נגד ערבים זה נפל אצלי על אוזן טראומתית. כשהחלטתי לשוב לפעילות חברתית הייתי מודעת לחוסר העצום של מהנדסי תכנה בארץ וחשבתי שיש כאן בעיה, כי מצד אחד חסרים אנשים ומצד שני ערבים בכלל לא הולכים לתחום הזה, אצלם היה או רפואה או כלום ואז נכנס לי הג'וק הזה של "צופן". חשבתי שאם ערבים ייכנסו להייטק זה ייצר יותר מפגשים בין יהודים וערבים ומה שיותר רדיקלי זה להביא מפעלי הייטק לישובים ערבים. היה לי ברור שיש לזה צורך כלכלי, אחרת לא היה לזה סיכוי. כך הגיתי, יזמתי והקמתי את "צופן". ידעתי שלערבים אין אופציה להגר למרכז ולכן הם צריכים מקומות עבודה לידם וחשבתי שצריך להקים מרכז טכנולוגי במגזר הערבי. החלטנו להתמקד בנצרת ומשם תהיה נקודת השבירה. היום אני יודעת שצדקנו, זה באמת מה שקרה.

איך גורמים לחברות הייטק להגיע לנצרת? עשינו הרבה P.R, סיורי עיתונאים, פילנתרופיה, גייסנו כספים וקיבלנו תרומות אבל בעיקר דפקנו על דלתות וניסינו לשכנע חברות הייטק לבוא לנצרת. הפוקוס היה שהתעשייה תבוא לשם וזה יעשה את השינוי, אנשים מסביב יראו את האימפקט של ההייטק, שזה מקצוע שכדאי להתאמץ בשבילו ויכול להביא עתיד טוב יותר. הראשונים שהבאנו היו אמדוקס, הם היו בדרך להקים מפעל בהודו ואמרנו להם חבל, בואו לנצרת. היה קשה לשכנע אותם אבל בסוף הם נענו כי למנהלים שם היה אכפת חברתית והיום זה ממש סיפור הצלחה. אח"כ הגיעו עוד חברות, אפילו מיקרוסופט. במקביל הקמנו מרכז הדרכה בנצרת והתחלנו להכשיר אנשים. מה שקורה היום בנצרת זה סיפור הצלחה פנומנלי, ממש נס ואת כל זה אני זוקפת ל"צופן" כי לא היה שם כלום לפני כן. ב-2008 כשהתחלנו היו בכל החברה הערבית 350 מהנדסי הייטק, רובם נוצרים, היום יש 5000 אנשי תכנה ערבים בכל הארץ ורק בנצרת כ-1000 אנשי הייטק. התנענו תהליך גדול שכבר יצא מהידיים של "צופן".

ב-2015 החלטתי לפרוש מ"צופן". רציתי לעשות כבר משהו אחר אבל עוד לא ידעתי מה, "צופן" היה הבייבי שלי. בעצם הייתי רוצה לקחת את הרעיון ולשכתב אותו, להתאים אותו למשל לפליטים באירופה. בינתיים התקשר אלי ד"ר גיורא ירון, אושיית הייטק ידועה ואמר שלדעתו אין מספיק בדואים בהייטק. החלטנו להקים יחד חברה

הייתי בין 2-4 שנים. זה לגמרי עניין של אופי, אני טיפוס כזה, עניין אותי שלב ההתחלה, הוכחת ההיתכנות, לקחת רעיון ולגרום לו לעבוד, פחות הפיתוח אח"כ. ב-1990 התחלתי לעבוד בחברת EFI של אפי ארזי. אפי היה המורה האולטימטיבי שלי איך לוקחים רעיון טכנולוגי וגורמים לו להיות מוצר, בדרך יש המון שינויים אבל אסור להיבהל, קיבלתי אצלו שיעור מדהים. אפי החליט להעביר את החברה לעמק הסיליקון וכך באותה שנה עברנו כל המשפחה לפאלו אלטו ליד סן פרנסיסקו. היינו כבר עם שני ילדים קטנים, אני עבדתי ב-EFI ונועם התקבל לדוקטורט במידענות באוני' ברקלי, זה היה התחום שלו. הכל מאד התאים לנו, נועם עשה דוקטורט ואני עשיתי בית ספר בהייטק, כי המקום הזה, הסיליקון ואלי איפה שכל חברות הענק יושבות זה בית ספר הכי טוב להייטק. שם היה ממש שיא הקריירה שלי, 4 שנים עבדתי ב-EFI ואח"כ עברתי ל-Canon והייתי שם מנהלת פיתוח. הצוות שלי פיתח את המצלמה הדיגיטלית הראשונה וטסתי הרבה ליפן.

7 שנים גרנו בקליפורניה ובזמן הזה לקחנו הפסקה מפוליטיקה. זה היה דווקא טוב כי קשה להיות אקטיביסט כל הזמן. בשנת 97 נועם סיים את הדוקטורט והחלטנו לחזור לארץ. אף פעם לא רצינו להישאר שם אבל לי היה קצת קשה לחזור, הייתי שם ממש בכירה. הקריירה שלי בהייטק לגמרי ביססה אותנו כלכלית, בעיקר הנפקות של חברות שעבדתי בהן. בהנפקה של EFI קיבלתי פתאום סכום כסף גדול שהיה כמו חלום, כמו לזכות בפייס, אבל האמת שעבדנו מאד קשה בשביל זה ותמיד נשארנו צנועים. אחרי שחזרנו נכנסתי פה שוב לתעשיית ההייטק ונועם מצא את מקומו בחברה שמפתחת מערכות ממוחשבות לספריות.

שנת 2007 הייתה עבורי קו פרשת מים. בדיוק מלאה שנה למצור על עזה וכבר לא יכולתי לסבול שאני מתעסקת רק עם הייטק וכסף ושם כולאים אוכלוסייה שלמה בגטו. הפוליטיקה שוב בערה בי ואז החלטתי שדי, עכשיו אני רוצה שוב לעשות משהו למען החברה. הנושא היהודי ערבי תמיד היה מאד חזק אצלי. אני תמיד טוענת שזה בא מהבית כי אנחנו ילדים של יקים, יהודים גרמנים שברחו מגרמניה אחרי שהתחילו לרדוף אותם. הרגשתי שגדלנו בקיבוץ על ערכים הומניסטים, שוויון ואחוות עמים והרגשתי שהסביבה ובעיקר ההורים שלי באמת התכוונו לזה. המודעות הייתה אצלי מגיל צעיר וכשנחשפתי

סמדר והמשפחה

סמדר בעת קבלת פרס יושב-ראש הכנסת לאיכות החיים

היה מראשוני הסרבנים אחרי מלחמת לבנון הראשונה וממקימי "יש גבול". תמיד היה בשמאל הרדיקלי. ב-1971 היה בין חותמי "מכתב השמינסטים" לרוה"מ גולדה מאיר. למרות זאת שרת כלוחם בסיירת גולני והיה מילואימניק במלחמת לבנון עד שהחליט לסרב. נועם נפטר לפני שלוש שנים בגיל 61.

הזורע. בית. היה כמובן. יש לי בקיבוץ שתי אחיות שאני מאד קרובה אליהן וחברות מ"צאלה" שיש לנו קשר חזק. כל עוד ההורים היו בחיים הייתי מגיעה די הרבה, אבל פעם זה היה לעבור בדשא הגדול ולבוא עם הילדים לחדר אוכל שהיה אטרקציה, היית הולך במדרכות וכולם היו איכשהו חצי הורים שלך, היום זה אחרת ואני מגיעה ישר לבתים. אבל המקום, היופי שלו, ההיסטוריה, הזיכרונות, כל אלה מאד יקרים לליבי, אני זוכרת הכל."

שתעסיק רק בדואים והקמנו את "סיראג", חברת הייטק שיושבת בבאר שבע וכל העובדים בה בדואים חוץ ממני, אני המנכ"ל. החברה עדיין מאד קטנה והכוונה שלי לפתח אותה ולהעביר אותה הלאה. גם בפרויקט הזה אני רואה שליחות חברתית, השכר שלי סמלי בלבד.

משפחה. מתן, 34, הבן הבכור, גר ביפו, עושה דוקטורט באנתרופולוגיה. הולך לגמרי על קריירה אקדמית. מתן התפרסם כשישב כמעט שנתיים בכלא, גם צבאי וגם אזרחי על סירובו לשרת בצבא בגלל הכיבוש. האשימו אותנו אז שדחפנו אותו לזה אבל זה לא נכון, הוא לא תכנן את זה, לפני הצבא היה בשנת שרות ואז גיבש את דעתו. כרמל, 32, אחות פנימית בב"ח שיבא. אידיאולוגית טבעונית וחברתית אולטימטיבית. השתחררה מהצבא על פציפזם. כל עניין הסרבנות לא זר במשפחת קמינר, נועם

כזינו אהיז גזנה

לכל היזמים והיזמיות שהשתתפו בפרויקט מתנות קטנות יהודית שחורי - מוצרי אלווה

עירית דינור - קרמיקה

איריס בן צבי - תקשור

יוסי ושושי שחף - "שחף פינוקים"

מרסיה קלר שחורי - פילאטיס, שיעורים פרטיים וקבוצתיים

רז רפאלי - פירותוש, מגשי פירות מעוצבים לאירועים ומתנות

לי מרקוביץ' - עיצוב שיער ותספורת

דליה הרפז - טיפול במגע ותנועה

נטלי אוליאל - שיווק בפייסבוק

יזמים ויזמיות נוספים מוזמנים להצטרף לפרויקט, לספר על עבודתם, לזכות לחשיפה וגם להעניק מתנה לחברי קיבוץ. לתיאום כתבה ניתן ליצור קשר על דליה הרפז

זס החודש זכו 4 חברים החוזקים יוס הולדת הטיפוח ג-4 ידויס אצל דליה ותאיר.

והזוכים הם:

ננסי פלד | אנה אבריאול | אורית הרקאי | אהיזל צרפתי

* המתנות התוקף עד סוף מרץ 2018, ניתן להעביר את המתנה לקרוב משפחה או חבר.

ביום ששי 09.03, בשעה 11.00 נפגש במועדון לחבר עם אילן בר.

אילן ישתף אותנו בפנינים מעבודתו כגריאטר;

• איך נשמור על עצמאותנו האישית בגיל מבוגר?

• האם אנו נוטלים תרופות במידה?

• האם יותר מדי או פחות מדי?

• ועוד שאלות המעסיקות אותנו ואילן בניסיונו רב השנים יאיר עינינו.

בהמשך נסב עם חברינו לארוחה קלילה לשיחות, לחוויות ולבלוי נעים.

חברות וחברים מזמינה אתכם למפגשנו הנעים.

להתראות, צביה

הגליל במהלך "המרד הגדול"

/ ד"ר דרור בן-יוסף

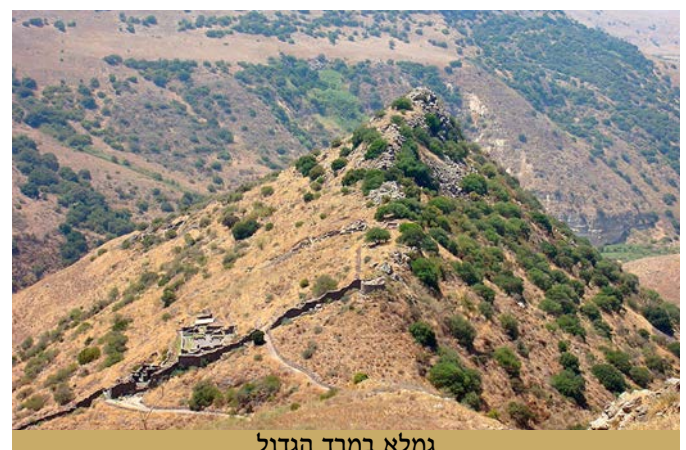
לרגל חג הפורים, המהווה תזכורת להישרדותו של עם ישראל ולמלחמתו התמידית בסכנת השמדה מביאים אנו כאן סקירה על ה"מרד הגדול" באזורנו, המרד הראשון מבין שלושה נגד האימפריה הרומית. המרד נחל כישלון חרוץ ובמהלכו חרב בית המקדש אולם השפעתו על ישובי הצפון הייתה מועטה ואף הביאה לשגשוגם לאחר תום המרד

הנהגת המורדים מינתה את יוסף בן מתתיהו למפקד המרד בגליל. בן מתתיהו היה חסר ניסיון צבאי אך השתייך לאצולה הירושלמית. הוא החל בהכנות למלחמה: ביצר כ-20 ערים בגליל – יודפת, יפיע, ציפורי, הר תבור, גמלא ועוד – נלחם בערים שתמכו ברומאים דוגמת ציפורי וטבריה, ואף העז לצאת נגד הצבא הרומי ששהה אותה עת בגליל. לצדו של בן מתתיהו היו מנהיגים מקומיים, ובהם יוחנן מגוש חלב שהתגלה כדו-פרצופי ואף ניסה לחסל את יוסף. לא כל יישובי הגליל תמכו במרד הגדול והתומכים העיקריים היו יהודים כפריים, שהצטרפו לבן מתתיהו והשתתפו בתכנון המרד. שלוש הערים הגדולות בגליל – ציפורי, טבריה (עיר פוליס) ועברה (עראבה) – התנגדו למרד ותמכו ברומא. בחינת ספרו של בן מתתיהו "חיי יוסף" מעלה שזה הקדיש את מרבית זמנו (כ-70%) במאבק פנימי מול היהודים ואת היתר בהכנות למאבק ברומאים.

בשנת 67 לספירה הגיע אספסיאנוס (גנרל רומי שהתמנה מאוחר יותר לקיסר) לארץ יהודה משם הוא פנה לציפורי ולעברה. באביב של שנת 67 התחילה המערכה על יודפת; היא הסתיימה כעבור 47 ימים. טיטוס בנו של אספסיאנוס ביצע פריצה לילית לתוך המבצר ואחריו נהר כל הצבא הרומי פנימה. בן מתתיהו נמלט למערה יחד עם 40 איש "נשואי פנים" ואלה החליטו להטיל גורלות להתאבדות. בן מתתיהו ועוד יהודי נותרו אחרונים בסבב ההגרות והחליטו להיכנע – הבטחתו לגנרל הרומי שיתמנה לקיסר הותירה אותו בחיים לאחר שאכן התגשמה (לאחר המרד עבר בן מתתיהו לרומא והפך להיסטוריון החצר של הקיסרים אספסיאנוס ואחר כך של טיטוס בנו). בחודש ספטמבר באותה שנה כבש אספסיאנוס את טבריה בלא קרב ומשם פנה לגמלא שבגולן. בגמלא הוא נתקל בלחימה עקשנית של המורדים. רבים מהם העדיפו להתאבד בקפיצה מן המצוק ובלבד שלא ייפלו בידי הרומאים. מגמלא המשיך אספסיאנוס להר תבור ולגוש חלב ונחל אותם ללא קרב. המערכה בגליל הסתיימה בחורף של שנת 68 לספירה עם כניעת גוש חלב.

על מסע הצבא הרומי לדיכוי המרד בגליל ועל קרבות יודפת וגמלא – ידוע לנו בעיקר מכתביו של יוסף בן מתתיהו (לימים: יוספוס פלאביוס) "תולדות מלחמת היהודים עם הרומאים". יוספוס כותב שבגליל היו באותה העת 204 יישובים יהודיים, בשטח שבין עכו לסוסיאתא ובין בית-שאן למרות (באזור חצור). כשבוחנים את מהלך הקרב מסתבר שרק שתי ערים ניהלו מלחמה של ממש כנגד רומא: יודפת וגמלא – ומרבית תושבי הגליל בחרו שלא ליטול חלק במאבק.

בשנת 66 לספירה, כאשר הרומאים שולטים בארץ יהודה (ישראל) מזה כ-130 שנים, פרץ בקיסריה עימות חריף בפתח בית הכנסת של העיר בין יהודים ללא יהודים (פגאנים). העימות היה הנפץ שהצית את אש המרד ויהודי הארץ (שמנו כמיליון וחצי) הכריזו על מלחמה כנגד רומא. מרד זה נודע לימים כ"מרד הגדול".

יוסף בן מתתיהו – פסל מרומא

המנורה משער טיטוס

<<<

שארית הפלטה עלתה אף היא לגליל והעצימה בו את הזהות היהודית.

הערים טבריה וציפורי עלו לגדולה ופרחו על חשבון ירושלים הבירה ולגליל הגיעה מועצת הסנהדרין, תחילה לאושה אח"כ לשפרעם, לבית שערים, לציפורי ולטבריה. אל הגליל והגולן עברו כל כ"ד משמרות הכהונה שפעלו בבית המקדש, והחלו להבנות מאות בתי כנסת בערים ובכפרים שנתנו מענה דתי – חינוכי וקהילתי ליהודים. בתי הכנסת הללו סימנו את מהפכת ההשכלה היהודית החדשה שהיוותה את הרקע לעולמם של חז"ל ולצמיחת מחשבת ישראל.

לפיכך ראוי לכנות את "המרד הגדול" בגליל כ"מרד הקטן", מפני שיישובי האזור כמעט ולא נפגעו כתוצאה ממנו. זאת ועוד, לאחר המרד וחורבן ירושלים והמקדש (בשנת 70 לספירה) החלה מגמת מעבר יהודים מאזור יהודה לעבר הגליל ולמעשה, היישוב היהודי בגליל הלך והתחזק על חשבון היישוב באזור יהודה וירושלים. מגמה זו אף התעצמה לאחר "מרד בר כוכבא" (132-135 לספירה, בהובלתו של רבי עקיבא) בשעה שלמעלה מחצי מיליון יהודים (כך לפי ההיסטוריונים הרומאים) נטבחו על-ידי צבאות רומא ואזור יהודה וירושלים התדלדל מיהודיו –

טבעת ברונזה נדירה נמצאה ביוגב על ידי גנן, תושב הזורע

כי היא השתמרה במצב יוצא מן הכלל ושהמחקר עליה יתרום למדע. ברשות שיבחו את דקל על שמסר את הטבעת לטובת העמקת הידע הארכיולוגי של הציבור כולו.

מושב היוגב נמצא על הדרך הראשית העתיקה מלגיו לכוון הר תבור עוד בתקופה הרומית, ונראה שמאז שירתה גם עולי רגל נוצריים בבואם לאתרים הקדושים. הטבעת שנמצאה ייחודית ובאוצרות המדינה בישראל לא מוכרת טבעת דומה.

לפני כשבוע בדיוק מצא דקל בן שטרית בן ה-26, בן זוגה של ניקול אוליאל, העובד כגנן בצוות של רועי קלבריס (בן זוגה של זהבית) טבעת ברונזה נדירה מימי הביניים, הנושאת את דמותו של ניקולאוס הקדוש הנוצרי. הטבעת

נמצאה במקרה במהלך עבודות גינון ביוגב ונושאת את דמותו של ניקולאוס הקדוש שנחשב כמקור למיתוס "סנטה קלאוס". הדמות אוחזת במטה ולפי האמונה נועדה להגן על הנושא אותה בעודו נוסע בדרכים.

דקל, בעזרתו של ד"ר דרור בן יוסף, פנה לרשות לעתיקות שבדקה את הטבעת. הטבעת תוארכה בין המאות ה-12-15 לספירה. בנוסף, ציינו לאחר הבדיקה

הז פוריק, הז פוריק, הז גזול לילדים

אפיל שחף

אלעד הגנב פלג

אושרי קלבריס

אביתר סגי הכבאי קלבריס

אביגיל אלבוחר

האחים לבית סלע - צור ויובל

האחים זינגר - איל וליה

האחים גבאי - ליאור ואריאל

דור הנגר פלד

גם להורים מותר, דניאל אופק 1990

גלעד בן צבי

סקד ובר פענית

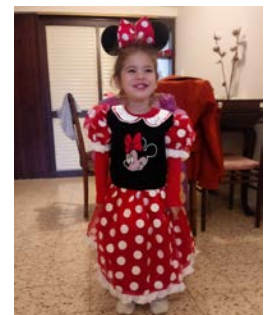
שרי שחם

תום בר

תום פלד

תגר בן צבי

עופר שליסנר

עופר ועידן לנג רביב

עפית פרץ

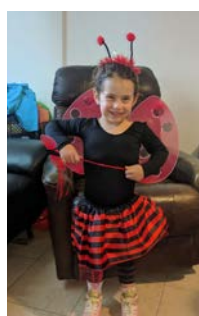
רות שחם

רפה חץ

נסלי קלבריס

נעה אנוך

עדי הכבאית אנוך

גיגי נחמיאס

עופר הקוסם פלג

עופר גלכת החיפושיות פלד

יהב בר

ינאי הגנב פלד

פאיה פלנקו
סלייסנר

מור בר

נועה ראטס

נועם ושירה סיקטין

האחים שרגאי - ירדני ואורי

הגרינשטיינים - ברי, יואב ואסף

האלבוכרים - אריאל, אילון, איילת ואביגיל

הילה סיקטין

צתן הפרפר נחמיאס

האחים קבאסה - אלי ושני

האחים אלאר - אבינועם
ובועד

הדס השוסרת אנוך

הבנים לבית גן - שקד שום שן
ודורי הדינזאור

צשתה פורים בגן אפרוח - תפנע לא צוותרת על כלום

ילדי גן חצב

ילדי גן רקפת

ילדי גן חצב 2

השתלשלות האירועים / י.ב.

1. בערב שישי האחרון חזינו באולם של הזורע (מי שקנה כרטיס ב-130 ₪. כוס בירה עלתה 28 ₪) במופע משולב של הגבעטרון, חתני פרס ישראל, ושל ירדנה ארזי הנפלאה. הופעת מלאת חן ורגשות פטרויטיים. תודה לזהר ניב וצוותו מ'בית המרזח' ברמת ישי שהפיקו את הערב ולאיירס רפאלי שאחראית על האולם ונתנה בית להופעה שעוד רבות יבואו אחריה. בין ההופעות הידועות כבר יהודה פוליקר האיכותי והעצוב והראפר 'טונה'. בהופעה של הגבעטרון וירדנה ארזי האולם היה כמעט מלא (אסור לשכוח שזאת ההופעה ה-140 שלהם יחד). בין האנשים בקהל היו גם עמוס רוליידר ודן מרגלית (במרץ בן 80).

2. עוזבי הזורע ובני הזורע התברכו בחודשיים האחרונים בקבוצה בפייסבוק בניהולה הטוב של תמר פלג וולך. יש בקבוצה כבר 300 חברים והדו שיח שם פורה. עיקר המתבטאים הם עוזבי הזורע אבל גם מעט מקומיים.

3. ברוח התקשורת המרובה קמה גם קבוצת ווטס אפ של קבוצת 'שיזף' בניצוחה של רבקה (ריקי) לוי (מעלם) שחיה שנים רבות בטבריה ויש לה כבר הרבה נכדים.

4. מזה חודש וחצי איני כותב ב'הזמן הירוק' בגלל בעיות כספיות שהתגלעו. עכשיו כשהבעיות קרובות להיפתר אני רוצה לחזור לכתוב אם יתאפשר.

5. חברה מכובדת בהזורע יצרה אתי קשר וסיפרה לי את הסקופ הבא: דירת הנופש בנתניה (דנקר 6) עומדת על תלה ואפילו מכרים שלי גרו לאחרונה בקומה השנייה למשך חודש. הסתבר שהצוק לא קרס ולאחרונה נעשו שיפוצים בדירה שלנו... (בקומה הראשונה גרה כזכור דורותי ורנר ז"ל אחותה של תמר ירון). אותה חברה מכובדת הציעה לי להוביל מהלך שבו אחראית דירת נופש בהזורע תיצור קשר טלפוני עם אבי שטרס בעלי הדירה, הגר בגרמניה, ותנסה להחזיר את הדירה כדירת נופש של הזורע. זה אפשרי!!!!

חברים יקרים
אני מודה על האימון שקיבלתי בהצבעה על בחירת מזכיר/ה. האתגרים רבים ויחד עם כל האנשים הנפלאים, חברי הקיבוץ ועובדיו, שאיתם אני עובדת ואיתם אני נפגשת, נצעיד את הקיבוץ קדימה.

אני מאחלת לדגנית הצלחה ומיצוי כישוריה הרבים בדרכה שלה.

אני מאד מודה לחבריי להנהלת הקיבוץ שתמכו בי ועזרו לי למלא את תפקיד המזכירה הכללית מהיום למחר, לאחר עזיבתה של נרקיס.

אני מודה לחברי מועצת הקהילה שיחד איתם אנחנו מקדמים נושאים רבים. אחד מהם הנושא הדמוגרפי שנראה לנו חשוב ומהותי. כפי שצינתי בשיחת הקיבוץ התברכנו היום בשכבת צעירים פעילים ותורמים, אך אי אפשר לשקוט על השמרים, כבר בשנה הבאה מסתמן מחסור בילדים שיכול להסתיים בסגירה של גן נוסף. מועצת הקהילה נפגשה עם וועדת קליטה והדילמות ביחס למדיניות הקליטה עלו בפגישה זו. אין ספק שעלינו להתייחס לרצף הדמוגרפי בתכנון הקליטה. צוואר הבקבוק הוא הדיור. בקרוב נפתח את כל הדירות שעומדות להתפנות בשנתיים הקרובות לבחירת חברים שזקוקים לשיפור הדיור, כדי שיהיה להם אופק לתכנון המגורים האפשריים והרצויים.

בשיחות הקיבוץ אנחנו עכשיו בעיצומן של הפגישות בנושא שיוך הדירות. אני ממליצה לכל החברים לצפות במפגש עם איציק באדר. יש מה ללמוד! לקראת סיום המפגשים האלה נצטרך להעמיק בבדיקת הכיוון שאלינו אנו רוצים להתקדם.

הדילמות רבות ונושאים רבים מחכים לטיפול לא אפרט כאן את כולם, אלא רק עוד נושא אחד: בסופי שבוע כאשר אנחנו ישנים במיטות החמות, צוותים של הורי הנעורים - סיירת ההורים, מסתובבים בשטח כדי לפגוש את הנערים והנערות, מפגש הורי חם ואוהב. לכבוד פגישה של ההורים שנערכה ב-14.2 כתבתי להם ברכה:

*כמה מלים של הערכה והוקרה
לאנשי סיירת ההורים היקרה
שבימות הקיץ ובימות הקרה
ברחבי הקיבוץ מחרפים את נפשם
כדי להגיש לנערים כוס תה חם.
אז תדעו שלמשימתכם ערך רב
וידע כל נער שדואגים לו הוריו
וגם אם הוא לועג ומסתלבט
וגם אם הוא בעולם קצת בועט
את התמיכה ואת אהבת ההורים
יקבל מאנשי הסיירת המסורים.
תודה רבה לכם מכל החברים.*

שבת שלום לכולנו,
שרה

מזל טוב לעוזי וולף
לרגל יום הולדתו ה-70
נאהל אושר, נחת
מהנכדים והמון בריאות
באהבה מכל בית הזורע

(שכולנו עושים) ונותנת להם את חופש פעולה נרחב לפעול לטובת הארגון כפי שנראה להם, העובדים נהיים "מחוברים" למטרות החברה, מעיזים לקחת סיכונים ומשתפים פעולה בעבודת צוות, באופן שמקפיץ את ביצועי הארגון לטובה! בהרצאה מרקו מביא כמה דוגמאות "מהשטח" ליעילות תפישה זו ואף קושר אותה למחקרי מוח מתקדמים המסבירים את המצב ההפוך - כאשר אנו חשים בחוסר הוגנות, מופעל אצלנו מנגנון הישרדות פרימיטיבי ועוצמתי, אנו מתוסכלים ומחפשים דרכים "להשוות את אי השוויון" (בשביל עצמנו) מונעים ע"י פחד, קינאה וטינה ועסקים בעצם בהישרדות העצמית שלנו בלבד. כמו כן, מפרט מרקו על האופן הלא פשוט בו אפשר ליישם בפרקטיקה הניהולית את התפישה.

ממליץ בחום לראות את ההרצאה כולה (בסה"כ 14 דקות) לחצו על הקישור [כאן](#) ואולי גם לחשוב על משמעות הדברים בחיי הקהילה שלנו ובתרבות הארגונית של העסקים שלנו!

שבת שלום!

מרקו אלוורה הוא אמריקאי-איטלקי והמנכ"ל של SNAM - חברת ייצור הגז הטבעי הגדולה ביותר באירופה, בעלת שווי שוק של כמעט 14 מיליארד יורו וכמעט 3,000 עובדים מפעילים את מתקניה.

בהרצאת ה TED שנתן מרקו, הוא סיפר על המרכיב החיוני לדעתו שהביא להצלחת החברה, לשינוי התרבות הארגונית שלה ולצמיחתה בכל מדד אפשרי. מרכיב זה אומר מרקו הוא ההוגנות. למעשה, לפי מרקו ההוגנות באופן התנהלות החברה והתרבות הארגונית השוררת בה מקושרת ישירות למרכיב חיוני נוסף, עליו כבר כתבת בעבר - חופש הבחירה/פעולה.

אין חדש בעובדה שכאשר עובדים "לא מחוברים" (Disengage) לארגון, הארגון מפסיד. בסקרים שנעשו בארה"ב בין 2005 ל-2015 נמצא ש-70% מהעובדים שם נמצאים במצב זה, וההערכה היא שההפסד הנובע מכך מגיע ל-550 מיליארד דולר בשנה!

כאשר עובדים בחברה, בכל רמה, מפועלים פשוטים, מנהלים זוטרים ועד מנהלים בכירים יודעים שהחברה מתייחסת אליהם בהוגנות, מגבה אותם גם בטעויות

ערב עם סמדר נהב
חיבור החברה הערבית והבדואית להייטק הישראלי

במועדון לחבר, ביום ג' 13.3.18, בשעה 19:30

בעיתון זה מתפרסם מאמר גדול על סמדר נהב שכתב ארן ריילינגר במדור "בלדה לעוזב קיבוץ". לכן לא אוסיף מילה.

*אנחנו מצטופלבים, נשים וגברים, וכואלם לשיבוץ רבה בהנאל הנולא לסדר היום שלנו.
הערב פתח אל הציבור, לניה וניבוז אוכלאים!*

עודדה וצוות "מעגל נשי" מת"ן

המילה הטובה / יוסי שחף

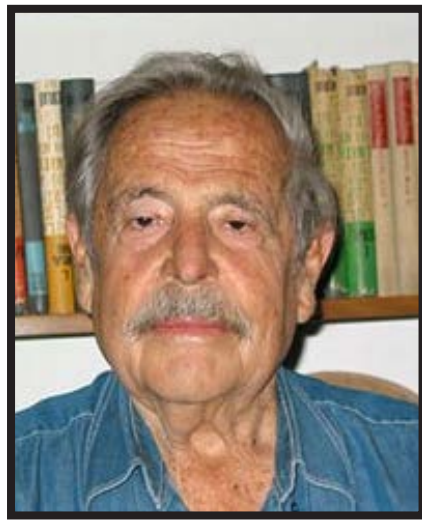

תודה רבה לקורן ולצוות המטבח, על ההקשבה והיישום של בקשותיי. כל יום מגישים לנו בארוחת הצהריים דגים. הם טעימים מאוד אך כולם היו אפויים או מבושלים ברטבים שונים. פניתי לקורן שיכינו מידי פעם גם דגים שלמים על הגריל או מטוגנים, לא עבר זמן רב והופיעו דגים שלמים על הגריל או מטוגנים. השמחה רבה אך הידיים מלוכלכות. פניתי שוב לקורן וביקשתי האם אפשר לצרף לדגים מגבונים לחים והנה לא עבר זמן רב וצורפו מגבונים לדגים.

תודה רבה וכל הכבוד

יוסי שחף

שלומי כשלום עמי - לזכרו של חיים גורי ז"ל / יעל כרמי

חושבת לעצמי שראש הממשלה הבא צריך וחייב להיות משורר.

או לפחות אוהב שירה. או לפחות לפרסם אחת לשבוע שיר שקרא והתאהב בו. או לפחות לחלק בישיבת הממשלה שיר. כזה שנוגע בנימי הנימים, שגורם לקורא להניח לרגע את העט, להרים את ידיו מהמקלדת, לכבות את הרדיו ואת החדשות, ולקרוא שירה.

ואחרי שאנחנו ואויבנו, ודורשי שלומנו וחורשי רעתנו, והמתלהמים והמרגיעים, והחולמים והמיואשים נירגע קצת, ונשב עם איזה כד מים צוננים מתחת לאיזה עץ זית, ונגנב את מצחנו, ונניח את ראשינו העייף זה על זה, יקום מישהו, אולי מנהיג, ויקרא שיר. וגם אנחנו נרגיש, כמו חיים גורי החכם והטוב, שאנחנו עשויים מאותיות.

ביום בו הלך לעולמו חיים גורי, הושמע 'שיר הרעות' במהלך היום. השיר הזה הוא תמציתו ובמובן מסויים ומלא בגעגוע הוא גם אנחנו. אבל אני רוצה להתעכב על שיר אחר. על השיר 'חיוכה המסויים'.

על השידה בבית הוריי, ליד הטלוויזיה, בין תמונות הנכדים, ניצבה גם תמונת אמי. תמונה בשחור לבן. אמא עם צמות וחולצה רוסית רקומה, ולמרות שאי אפשר לראות אני יודעת, שאמא לבשה מכנסיים קצרים עם גומי במותן ונעלה סנדלים תנ"כיות.

'אדם חי את אהבותיו פעמיים', אומר חיים גורי הנהדר לגידי גוב, ששר את השיר, 'כשהן מתממשות, וכשהוא זוכר אותן'. את 'חיוכה המסויים' כתב חיים גורי לאשתו האהובה, עליזה. בכל פעם כשאני שומעת את השיר הזה, הנפלא, 'חיוכה המסויים', אני חושבת על אמא שלי, ועל תמונתה.

אף שרציתי עוד קצת עוד / חיים גורי
ודע לך שהזמן והאויבים, הרוח והמים,
לא ימחקו אותך.
אתה תמשך, עשוי מאותיות.
זה לא מעט.
משהו, בכל זאת, ישאר ממך.
השעה מאחרת. סף החשכה.
קשה לדעת מי יעניק לנו הזדמנות נוספת
לומר, שכה אחיה, עוד משהו שלא אמרנו עד עכשו'.

חמוטל גורי, בתו של חיים גורי השיבה לי אז:
'יעל יקרה, הקראתי להוריי ולמשפחתי את דבריך.
שניהם היו נרגשים ביותר. אבי אמר לי שהשורה "רציתי
עוד קצת עוד" הגיעה אליהם מדבריך הנפלאים. אני
מעבירה לך את תודתם. ואת תודתי.'

בבוקר בו הודיעו על מותו דיברה חמוטל, בתו והתייפחה כשסיפרה על אביה. עמדתי ובכיתי ליד הרדיו במטבח. בתי בת ה-18 באה ועמדה לידי וכך התחבקנו שתינו והמילים שלו עברו כמו מים טובים ומחיים בין שרשרת הדורות.

'הוא כעס על הפרסומות המטופשת ברדיו, לא הבין למה צריך לשיר סרנדה לסכין גילוח', סיפרה בתו. 'לא העלינו בדעתו שהוא ימות' אומר עכשיו אחד מחבריו ברדיו. 'אנחנו זקוקים לג'ורי. אנחנו זקוקים לג'ורי'.

חיים גורי, ונזכור את כולם, יהי זכרו ברוך.

הרבה מזה שיך לזכרון
לסנדלים התנכיות, לחצאית הקצרה,
לחלצה ההיא הרקומה, השקופה לחצאין,
לשביל המתפתל בין הקוצים לקראת האקליפטוס
הנזכר פה בהא הידיעה.

הרבה מזה קשור במחשבות הכפתורים והשרוכים,
בסרט השחר האוסף
שער נוטה אל הזהוב
לבן ישטוף עד כלות במפלו
לפני שיעריב היום.

הרבה מזה שיך למצעים סתורים,
לבגדים שהשילכו,
לחיוכה המסויים,
למזמורי ההודיה הנשארים.

הוא היה ארץ ישראל. שורשי כמו עץ זית ורואה ימים ושנים כמוהו. עם העברית הנהדרת, החום והחוכמה. 'שלומי כשלום עמי' היה נוהג לומר וגם 'הארץ כואבת לי'.

כי האיש הזה, החכם, שלא הפסיק להתגעגע לחבריו שאיבד במלחמות כאב את כאבה של הארץ וראה אותה ביופייה וברגעיה הגדולים וגם בתחלואיה וכאביה שכאבו לו באופן אישי.

וכך כתבתי בפוסט בפייסבוק ב - 2015:
כשאני קוראת את שיריו הנפלאים של חיים גורי שעבר איזו מלחמה אחת או שתיים בחייו, אני

זקנה בת תשעים נכנסת לשיעור צרפתית בשגרירות צרפת בתל אביב. שואל אותה המורה הצרפתי הצעיר בסוף השיעור: גבירתי, למה כל כך חשוב לך בגילך ללמוד צרפתית? מה ז'תומרת, היא עונה לו, שמעתי שבגן עדן מדברים צרפתית, האוכל צרפתי... זה נכון מאד, הוא אומר לה, אבל מה יקרה אם חלילה תגיעי לגהינום? אה, זה בסדר, היא עונה, שם לא תהיה לי בעיה. פולנית אני מדברת מהבית.

בקרתי בבית חולים לחולי נפש ודיברתי עם המנהל. שאלתי אותו כיצד הם מחליטים אם חולה זה או אחר זקוק לאשפוז מייד. "פשוט מאד" ענה המנהל. "אנחנו ממלאים את האמבטיה במים ואנחנו מציעים לפציינט כפית, ספל ודלי ומבקשים ממנו לרוקן את האמבטיה." "אהה, אמרתי. אני מבין. אדם נורמלי ישתמש בדלי כיון שהוא הרבה יותר גדול מכפית או מספל." "לא." ענה המנהל. "אדם נורמלי יוציא את הפקק. אתה רוצה מיטה על יד החלון?"

Solve $k = \frac{1 + \sin x}{n}$.

$$k = \frac{1 + \sin x}{n}$$

$$= 1 + \sin x$$

$$= 1 + 6$$

$$= 7 \neq$$

Stupid

אנשים נוטים לשפוט איכות של החלטות ופעולות (או הימנעות מפעולות) בהתאם לתוצאה המתקבלת. זוהי טעות נפוצה, היות שבמקרים רבים התוצאה התקבלה על אף ההחלטה/פעולה/אי פעולה שנעשתה. כלומר, הגורמים להצלחה היו אחרים/חיצוניים (גם במקרה של תוצאות טובות וגם במקרים של גרועות) כמו כן ייתכן שתוצאות גרועות היו גרועות אף יותר אלמלא ההחלטה/פעולה שנעשתה (כלומר ההחלטה הייתה טובה והתוצאה גרועה). נסו לשפוט החלטות ופעולות לפי עדיפותן לעומת האלטרנטיבות באותו הזמן והמקום ולא על פי התוצאה (גם כלפי עצמכם וגם כלפי אחרים)

תרגיל פורים * שפס * אדר השני"ח

ערב הסברה בקיבוץ הזורע
 על הסכנות הבריאותיות
 והסביבתיות במתווה הפיתוח
 של מאגר לווייתן
 יום רביעי | 14.03.18 | במועדון לחבר
 20:15 התכנסות
 20:30 תחילת ההרצאה

חברים שלום!

אנו נמצאים כעת בנקודת זמן קריטית מבחינת המאבק על עתידנו ועתיד ילדינו. התכנית להקמת אסדות לטיפול בגז בקרבת החופים, להעברת חומרים מסוכנים בקרבת בתינו, ולהקמת אתרי תעשייה פטרוכימית באזורים ירוקים ובקרבת התושבים, מסכנת את כלנו.

שיקולים מוטעים הובילו את מקבלי ההחלטות במדינה לאמץ את התכנית, שאם תתממש, יהפוך האזור כולו למזוהם ומסוכן. בריאותנו וביטחוננו, האוויר, הים, מי התהום והקרקעות - יימצאו בסכנה ברורה ומיידית.

למרבה המזל - יש פתרון! פתרון בטוח, נקי, כלכלי. בואו לערב הסברה. ניפגש במועדון לחבר בהזורע ביום רביעי 14/3 בשעה 20:15.

יחד, נצליח לעשות את השינוי ההכרחי, למען ילדינו, ילדיהם, ולמען הדורות הבאים. נוכחותכם חשובה!

**לפרטים - איריס בן צבי,
 052-3990693**

פרט מתוך "שומרי תור", שרון גלזברג 2018

מוזאון וילפריד ישראל מתכבד להזמין את
 לפתיחת מקבץ התערוכות:
Semantic זכרון
Memory סמנטי

Saturday 10.03.18 שבת 10.03.18
at 12.00 pm בשעה 12.00

Sumakshi Singh סומקשי סינגר
Reservoir מאגר

Sharon Glazberg שרון גלזברג
Garden Keepers שומרי הגן

Shai Zilberman שי זילברמן
Souvenirs סובניר

Curators אוצרות
Rotem Ruff | Anat Turbowicz רותם רוף | ענת טורבוביץ

In the presence of Dr. Anju Kumar
Deputy Chief of Mission & Head of Commercial Wing
Embassy of India

מוזאון וילפריד ישראל, קבוץ הזורע
 www.wilfrid.org.il 04-9899566
 שעות פתיחה: ב, ד-י 9.00-14.00
 י 12.00-17.00 שבת וחג 10.00-16.00

אסולת סמנטי - ריבנת ניווט אלפי ארץ פורענטי

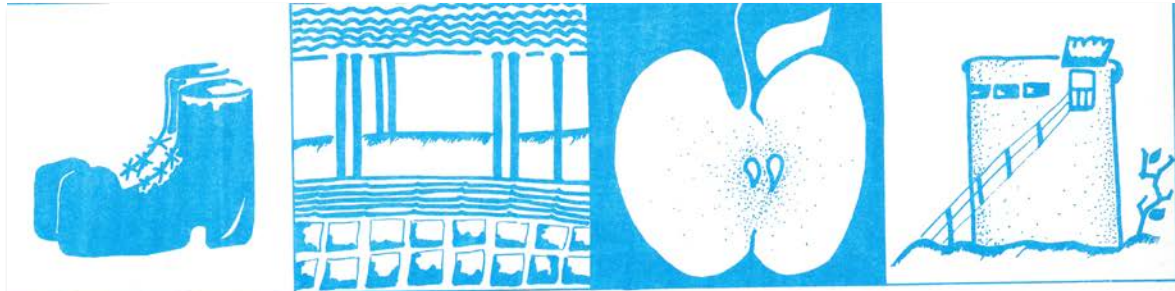
בואו ליהנות מריצת ניווט ומסלול עממי לזכר ארז הרפז ד"ל שתתקיים בקיבוץ הזורע ביום שישי 16.3.18 פעילות הניווט מתקיימת זו השנה ה-17 בחסות האיגוד הארצי לספורט הניווט וכוללת מסלולי ריצה והליכה ביער הזורע ובשטח הקיבוץ.

קיימים מגוון סוגי מסלולים באורכים שונים עבור רצים מקצועיים ובנוסף מסלול עממי המתאים במיוחד ומומלץ למשפחות, ילדים ונוער.

נקודת היציאה: אורוות קיבוץ הזורע
דינוקים למסלולים התחרותיים החל משעה: 9:00-10:30
במתחם האירוע מאהל רישום וחלוקת מפות, שתייה וכיבוד קל, שירותים ואבטחה.

בואו אומנים לקחת חלק באירוע ייחודי זה ואירנות מקסימלית סקאלת זחיג פוטנטי!

לרגל חג פורים הבאנו שיר פרידה מחדר האוכל הישן שנכתב לפורים 1959
/ צוות הארכיון

שיר פרידה מחדר האוכל הישן / יעקב פרחי

1. אתרון הוא לחגים

בצריף זה שכה צפופים
עת לשיר פזמון אהוב
גם עליז, אך גם עצוב.

ביום חג וביום מצור
עת שמשת לרמזור
רק אותך נזכור לעד
חדר-אוכל הנחמד.

2. גם שמעו פה הקירות,
נאומים וסתם שטויות.
אין כמור דמוקראט
שהקשבת לכל פרט.

3. ביום חג וביום מצור...

3. אוי תקרה מלאה חורים
מקישוט של אמנים,
פה נייר ושם מסמר,
אין אף איש שיסדר.

4. בים חג וביום מצור...

4. רק נותרו 4 קירות
ובליבנו חוויות,
נפרד ממך היום
ונשיר שלום, שלום!

5. יסופר לכל נולד
על צריפנו הנחמד,
רק אותך נזכור לעד
חדר-אוכל הנחמד.

6. מי זוכר עוד את הזמ
בחדר-אוכל הישן,
שאותו נטשנו אז
ועברנו לחדש.

7. אך היום כמו בעבר
החדש גם הוא כבר צר,
ולכן חולמים כולם
לעבור אל האולם.

בוקר בשעה חמש יצאנו מצויידים בממיית מתכת ובה נס קפה קר (ומגעיל) וכמה סנדוויצ'ים, הולכים 3-4 ק"מ למזח כדי לדוג דגים. הייתי רוצה לחזור לאותה שלוה, לנוף של הכרמל מנגד, לחוויה שמשלבת שקט עם ציפייה לדג שייתפס בחכה. היו ימים ואשמח לחזור לשם.

6 מהו הפיספוס שלך?

יש לי שניים: (1) בנעוריי נורא רציתי להיות ימאי. מויינתי בכיתה ט' לבית הספר הימי בעכו אבל מסיבות בריאותיות לבסוף לא התקבלתי. במקום - הלכתי ללמוד חקלאות בכפר גלים. (2) רציתי להיות ווטרינר. הייתי כבר בדרך להגשים את החלום בלימודים בפקולטה לחקלאות, אבל אז התחתנתי עם אהובת ליבי. לא מצטער על אף שנייה אבל חש סוג של פספוס...

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

לשמור על בריאות מכסימלית כדי שאוכל להמשיך להיות עם המשפחה הנהדרת שלי. בנוסף, רוצה לנצל את הזמן הפנוי ללמוד משהו - החל מדברים ב"גיל אור" ועוד. לא סגור על משהו מסויים. וכמובן - רוצה להמשיך לטייל בחו"ל, וכמה שיותר.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

יש לי תיק במשטרה על ניסיון גניבה של אוניה... כשהייתי בן 13 לערך, השתתפתי בחוג שייט בקישון במסגרת הפועל חיפה. ברציף הסמוך עמדה זמן רב ספינה צבאית ישנה וחלודה להנחתת כוחות בחוף. מה שנקרא פעם "נחתת" או "פולשת". אחרי הפעילות בחוג השייט עלינו על הספינה והפכנו אותה לסוג של "ספינת פיראטים" למשחקים שלנו. פעם אחת באו שוטרים. ברחנו בקפיצה למים, אבל אחד החברה' פחד לקפוץ ותפסו אותו. אנחנו חזרנו ל"מקום הפשע" כדי לא להפקיר חבר ואז לקחו אותנו לכמה שעות למשטרה. בסוף החזירו אותנו הביתה עם אזהרה שלא נגנוב יותר ספינות. ובאשר לתיק הפלילי - לא יודע אם נפתח וגם לא אם נסגר...

9 תכונה אחת בך שהייתה שמח להיפרד ממנה.

יש לי פתיל קצר (נא לא לחשוב מחשבות גסות...). אני עובד על עצמי כאשר משהו מרגיז אותי לא מייד להתפוצץ. היה מצופה שעם הגיל ארגע והפתיל יתארך אבל לצערי נראה לי שהזמן לא פותר את העניין. [לשאלה "מה מדליק את הפתיל?" - ראו את השאלה הבאה].

10 משהו שמרגיז אותך ושאתה לא אוהב ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

מ רגיז: כלבים משוחררים בזמן אירועים חברתיים, ובייחוד כשיש אירועים תרבותיים ומבקשים מבעלי הכלבים לקשור את כלביהם.
לא אוהב: כיסויי קלנועיות בחורף כשלא סוגרים את הריצ'רץ' וחלקי הכיסוי מתנפנים לכול עבר ועלולים לפגוע במי שחולף ליד הקלנועית. מזל שעוד אף אחד לא נפגע מכיסוי מצליף שכזה.
א אוהב מאוד: זה שהצלחנו בקבוץ המשתנה לשמר את השירותים לחבר - מכבסה, מחסן בגדים, תיקון אופניים, הקיטור, טיפול בקלנועיות, נוי, חדר האוכל, וגם את כול מערך הבריאות. זה לא מובן מאליו ואני מאוד גאה על כך.
דבר נוסף שראוי לציון ושאני אוהב לדעת שקיים אצלנו אלו המתנדבים שמביאים ומחזירים את שוכני הבית הסעודי ל"בית לילך", ויש ביניהם שגם הולכים לטייל איתם.

תודה לרפי על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ראיין: דני נהב

10 שאלות ותשובות עם רפי שדמון

גיל: 75

מצב משפחתי: נשוי + 3 נכדים.

מקצוע: בעבר מחסנאי בפלסטופיל. כיום, איש התחזוקה במטבח והכתובת למשימות מיוחדות - טחינת בשר, פריסת גבינות, אחראי לשניצלים וכדומה.

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

יש לי רסיסי זכרון מגבעת ברנר, היכן שנולדתי. עד גיל 5 לא זוכר בעצם שום דבר. כשהייתי בן 5 פרצה מלחמת העצמאות וזכור לי איך כול הקבוץ היה מלא חפירות, המון אזעקות, אבא שלי במלחמה ואני די מבוהל. חזרה לי ההרטבה במיטה ומשום שישנו באותם זמנים במקלט הורידו אותי מהדרגש בקומה העליונה לתחתונה כדי שלא ארטיב את אלו שלמטה...

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

אחד מהחברים שלי לשכבת הגיל בקרית חיים (עברתי לשם מגבעת ברנר באמצע כיתה ג') מארגן פגישה של כול החברה' מהמחזור שלנו לכבוד הגיענו לגיל 75. חיפשתי בגוגל את הקוד "מפגש הקרייתים בני 75 שנת 1943". למתעניינים - המפגש ב-5.6.18.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

בעבר התחביב האהוב עליי ביותר היה לבנות במחסן של ביצי, בצד משק הילדים, משחקים מעץ - מכוניות, רכבות ועוד. עם הזמן זנחתי תחביב זה - הנכדים כבר לא זקוקים לי... לכן, מזה שנים רבות התחביב העיקרי שלי סובב סביב משחק הברידג'. בעבר הייתה לנו רביעיית הקסם הקבועה - פיליפ, ליאון, אריקה כהן ואני שהיינו נפגשים אצל אריקה מדי שבוע. כיום עיקר מימוש התחביב הוא במפגשים קבועים בימי חמישי במועדון לחבר, בחוג שהקמתי לפני לא מעט שנים. עדיין יש מקום פנוי למעוניינים.

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלזר")?

חטא אמיתי שלי: בקרית חיים [הערה: מסתבר שרפי חשב על חטא מהעבר], בזמן הקרנת סרט בבית-העם אנחנו, הצעירים, בכיתה ז'-ח', פרצנו בעזרת נייר כסף למכוניות ועשינו סיבובים בשעה שבעלי הרכבים צפו בסרט. לא תפסו אותנו ולא ידעו על כך. ובאשר לחטא עכשווי: החלטתי לעשות דיאטה ללא לחם, אבל מסתבר שאני לא יכול לעמוד בפיתוי של פיתות מיוחדות שמוגשות בחדר האוכל, אז פעם בשבוע אני חוטא ואוכל.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם הייתה הכי רוצה להיות?

[מבט נוסטלגי בעיניים] הייתי רוצה לחזור לשובר הגלים של נמל חיפה-קרית חיים, לשבת עם עירית ולדוג דגים. זה מה שעשינו בירח הדבש שלנו, שבוע לאחר החתונה, כאשר התארחנו אצל הוריי. כול